

όταν πούμε **Επίθεση**

δε θα ακούσετε τίποτα

στην αρχή ////////

Το antifa community είναι μια σταθερή συνάντηση αντιφασιστικών εγχειρημάτων που ζει και αναπνέει στις γειτονιές και το κέντρο της Αθήνας με στόχο τη συλλογικά οργανωμένη δράση ενάντια σε κάθε κρυφό και φανερό φασισμό.*

Το antifa community κάνει προβολές, "στήνει" συναυλίες, γράφει συνθήματα, κολλάει αφίσες, μοιράζει προκηρύξεις, οργανώνει διαδηλώσεις και αξιοποιεί όποιο μέσο κρίνει αναγκαίο στον καθημερινό αγώνα ενάντια στον φασισμό.

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου είναι ένα από αυτά τα μέσα, το οποίο γράφεται, μορφοποιείται, διπλώνεται, πληρώνεται, και μοιράζεται από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του antifa community. Οποιεσδήποτε σκέψεις, ιδέες, γνώμες, προτάσεις για το έντυπο και το μοίρασμά του είναι όχι μόνο ευσπρόδεκτες αλλά και αναγκαίες.

επικοινωνία: antifacommunityzine@yahoo.gr

*antifa lab | antifascist action
antifa live / sisterhood / shalala / projector / barricada

Αυτοί
που στα χωράφια
και στα γιαπιά,
στις ταβέρνες
και στις βιοτεχνίες
προσλάμβαναν
μετανάστες και
μετανάστριες
από την Αλβανία

και μετά φώναζαν τους
μπάτσους να τους/τις
συλλάβουν
για να γλιτώσουν
τα μεροκάματα

Αυτοί
που είκοσι ολόκληρα
χρόνια χειροκροτούσαν
τους φονιάδες που
σήκωναν την καραμπίνα
και πυροβολούσαν

τον Αλβανό εργάτη που
πήρε ένα καρπούζι,
την Αλβανίδα εργάτρια
που άπλωσε το χέρι
σε κάποια μπουγάδα

Αυτοί
που στις 4 Σεπτεμβρίου
του 2004 εξαπέλυσαν
πογκρόμ εναντίον των
μεταναστών και
μεταναστριών από την
Αλβανία

επειδή η εθνική της
Αλβανίας έκανε το
«λάθος» να κερδίσει την
αντίστοιχη ελληνική

Αυτοί
που ακόμη
δεν έχουν φτιάξει
νεκροταφείο για τους
μουσουλμάνους και τις
μουσουλμάνες που ζουν
στην Ελλάδα

Αυτοί
που στη Μόρια, τη ΒΙΑΛ,
και σε κάθε στρατόπεδο
συγκέντρωσης βγάζουν
φράγκα πάνω στις
πλάτες των προσφύγων
πολέμου

Όλοι αυτοί
σήμερα βγαίνουν
από τα ρούχα τους
και στο πρόσωπο ενός
καρφωμένου φασίστα
σαν τον Κ. Κατσίφα
«ανακαλύπτουν την αξία
της ανθρώπινης ζωής»

Όλοι αυτοί -όπως
λέγαμε και παλιότερα-
δεν είναι φασίστες
γιατί **είναι κάτι
χειρότερο:**

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΣΜΟΥ ΣΕ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ

EVENTS
ANTIFA

> 7/11, 20:00 Προβολή ταινίας

"Το φιλί της γυναίκας αράχνης"

Μια φυλακή στην Λατινική Αμερική -σε άγριους καιρούς. Ένα κελί με δύο διαφορετικούς τύπους κρατούμενου. Δυο ιστορίες μιας άλλης εποχής. Μιας εποχής, που όμως είναι τραγικά επίκαιρη.

> 14/11, 20:00 Προβολή ντοκυμαντέρ

"Acta Non Verba"

Ένα κινηματικό ντοκυμαντέρ (του '14) από αντιφασίστες ανά την Ευρώπη. Ένα ντοκυμαντέρ για το πως χτίζουν τις δικές τους θέσεις μάχης, αντλώντας από την πολιτική/κοινωνική πραγματικότητα των τόπων τους.

>21/11, 20:00
εκδήλωση/συζήτηση

Τα στρατόπεδα της "φιλόξενης" Ελλάδας είναι οι πολεμικές μηχανές των μετόπισθεν -εναντίον των μεταναστών και των μεταναστριών.

Οι εξελίξεις των τελευταίων μηνών στα στρατόπεδα μεταναστ(ρι)ών δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία: οι ζωές τους μέσα στα κολαστήρια είναι έτσι σχεδιασμένες, ώστε να είναι εντελώς αβίωτες. Είναι έτσι σχεδιασμένες, ώστε να αποτελούν το ιδανικό συμπλήρωμα των πολέμων που τους/τις σκοτώνουν στην ευρύτερη περιοχή της λεκάνης της Μεσογείου.

antifa
scist
action

στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου, Καρυάτιδος 166, πλ.Δέγλερη

ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ:
ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ + ΓΙΑ ΚΛΑΜΑΤΑ

Η εξαγγελία κυβέρνησης και αντιπολίτευσης για αύξηση του κατώτατου βασικού μισθού, μόνο σαν κακόγουστο αστείο μπορεί να γίνει αντιληπτή.

Δεν είναι μόνο το ότι αυτή είδε το φως της δημοσιότητας στα πλαίσια της ΔΕΘ, στις αρχές Σεπτεμβρίου, όπου ως συνήθως τάζονται λαγοί με πετραχήλια προς κάθε κατεύθυνση. Ούτε επιπλέον το γεγονός πως δεν προσδιορίστηκε με σαφήνεια το από πότε αυτή θα τεθεί σε ισχύ.

Το πλέον εξοργιστικό αυτής της εξαγγελίας είναι το ίδιο της το περιεχόμενο, καθώς η περίφημη αύξηση λέγεται πως θα είναι της τάξης των 20-25 ευρώ επί του μηνιαίου μικτού μισθού, που μεταφράζεται σε 10-15 ευρώ στην τσέπη για κάθε εργαζόμενο.

Τι κι αν αυτή η αύξηση απέχει παρασάγγας από το ιστορικό πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης πριν 4 χρόνια που μίλαγε για επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ, τι κι αν κι οι πέτρες γνωρίζουν πως ο σημερινός κατώτατος βασικός μισθός δε φτάνει για να καλύψει ούτε τις στοιχειώδεις βασικές ανάγκες;

Τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία για τα ντόπια αφεντικά και τους κοινοβουλευτικούς εκπροσώπους τους. Γιατί ξέρουν καλά πως ακόμη κι αυτά τα ψίχουλα είναι ικανά να πείσουν διάφορα κορόιδα να πάνε να τους ξαναψηφίσουν.

Μ'αυτήν την έννοια η συγκεκριμένη πιθανή αύξηση του κατώτατου βασικού μισθού δενείναι ούτε κατάκτηση, ούτε νίκη της εργατικής τάξης.

Αντίθετα, είναι η επικύρωση, με τον πλέον επίσημο τρόπο, της δεινής κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει. Κι αυτή δεν πρόκειται να αλλάξει παρά μόνο όταν όλοι και όλες, εργάτες και εργάτριες συνειδητοποιήσουμε πως κανένας σωτήρας, οποιασδήποτε απόχρωσης δεν πρόκειται να μας σώσει.

Όπως έλεγε κι ένα παλιό σύνθημα, **«ο κόσμος δεν κερδίζεται με προσευχές».**

Για κάποιους ο «πρεζάκιας» της Πατησίων είναι παράταιρος, άχρηστος, μια εικόνα αποκρουστική
ενώ ο κοκάκιας επιχειρηματίας μια φιγούρα χρήσιμη, παραγωγική

για κάποιους οι άστεγοι χρήστες του πεδίου του Άρεως είναι η προσωποποίηση της «υποβάθμισης» της περιοχής
ενώ τα μαγαζιά με τις αστραφτερές βιτρίνες είναι η «ανάπτυξη» που όλο έρχεται και ποτέ δε φτάνει

για κάποιους η χρήση ναρκωτικών ουσιών στην Σωκράτους είναι κατάντια, ξεπεσμός
ενώ οι μυτιές σε βουνά κόκας στην Πλουτάρχου είναι ανέβασμα και χαϊλίκι

για κάποιους οι δύο τόνοι ηρωίνης του Noor I μπορούσαν να περάσουν στα ψιλά των εφημερίδων,
με την ίδια ευκολία που ένας μετανάστης μπορεί να σαπίζει στη φυλακή για δύο γραμμάρια «χόρτο»

για κάποιους οι ημιλιπόθυμοι τοξικοεξαρτημένοι στην πλατεία είναι επικίνδυνοι, δυνάμει εγκληματίες
ενώ οι μπάτσοι και τα ματ παραδίπλα εξασφαλίζουν την τάξη και την ασφάλεια για τα bar βιτρίνες της μαφίας

για κάποιους ο θάνατος κάποιου γόνου επιχειρηματία από υπερβολική δόση σε κάποιο ξενοδοχείο του Λας Βέγκας είναι είδηση
ενώ οι καθημερινοί θάνατοι χιλιάδων ανώνυμων τοξικοεξαρτημένων αποτελούν αναφορές σε κάποιο συρτάρι του παραρτήματος Ασφαλείας

Ε, λοιπόν, εμείς που περπατάμε σ' αυτούς τους δρόμους, έχουμε μάτια και βλέπουμε. Και ξέρουμε ότι οι μαφίες είναι καλά προστατευμένες, πίσω από τα κυριλάτα μαγαζιά και τα συμπαθητικά bar,
εμείς που ζούμε σ'αυτή την πόλη καταλαβαίνουμε, επίσης, ότι οι παραπάνω κάποιοι - κάποιοι ιδιοκτήτες μαγαζιών, κάποιοι μπάτσοι, κάποιες φαρμακευτικές εταιρίες και κάμποσοι φασίστες νοικοκυραίοι - κερδίζουν πολλά καθημερινά από την υποτίμηση, την εξαθλίωση και τον θάνατο των τοξικοεξαρτημένων.

Εμεις που ζούμε σ' αυτούς τους δρόμους βλέπουμε πολλά, που δεν περνάνε στο ντούκου και αφήνουν σημάδια,
Σημάδια υπενθυμίσεις μιας θλίψης για όλους αυτούς που έχουν βίαια υποτιμηθεί, για αυτούς που έχουν δολοφονηθεί, γι' αυτούς που καθημερινά υποφέρουν.
Σημάδια που ταυτόχρονα πυροδοτούν την οργή και θρέφουν το μίσος για όλους αυτούς που σωπαίνουν, που συναινούν, που δολοφονούν.
Σημάδια στα μυαλά, στα σώματα και στις ψυχές που δεν αφήνουν τίποτα να ξεχαστεί.

Θέλω να γίνω μοντέλο

να πίνω μπύρες στις πλατείες

και να κατεβάζω ξύδια μέχρι να στρώσω κοιλιά

Θέλω να γίνω μοντέλο

να τρώω «βρώμικο» τα βράδια

και το κορμί να κολυμπάει μέσα σε ρούχα φαρδιά

Θέλω να γίνω μοντέλο

Με δεκαπέντε ρυτίδες και σημάδια να θυμίζουν τη ζωή μου την παλιά

Θέλω να γίνω μοντέλο

που θα ζει χωρίς καθρέφτες, δίχως ηλίου γυαλιά

Θέλω να γίνω ένα μοντέλο

που θα 'ναι μόνο ο εαυτός μου

και σε όλα τα reality

θα βάλει φωτιά

Το φωσφορίζον γιλέκο

Ο σχολικός τροχονόμος είναι μια φιγούρα αόρατη, υποτιμημένη. Αόρατη γιατί όποιος και όποια δεν περνάνε έξω από σχολεία νωρίς το πρωί ή νωρίς το μεσημέρι, σχεδόν αγνοούν την ύπαρξή της. Υποτιμημένη γιατί αμείβεται με μόλις 176 ευρώ μηνιαίως και μάλιστα χωρίς ασφάλιση.

Κι όμως ο σχολικός τροχονόμος αξίζει πολύ περισσότερα. Όχι μόνο επειδή το έργο που παρέχει -η ασφάλεια των μαθητών/ μαθητριών δηλαδή- είναι ο ορισμός της κοινής ωφέλειας. Αλλά γιατί επιπλέον αποτελεί την πεμπτουσία του εκπαιδευτικού συστήματος των ημερών μας.

Κι αυτή συμπυκνώνεται στο γιλέκο, στο είτε πορτοκαλί είτε κίτρινο φωσφορίζον γιλέκο, που ανάμεσα σε περαστικούς και διαβάτες, νευρικά κορναρίσματα και απελπισμένα μαρσαρίσματα, αναδύεται ολοφώτεινο για να υπενθυμίσει πως το σχολείο είναι βασικά ένα τεράστιο parking. Ένα απέραντο δωρεάν parking μικρών και μεγάλων παιδιών όπου κανείς δε χρειάζεται να μάθει τίποτα καθώς υπάρχουν τα φροντιστήρια και όλοι γνωρίζονται με όλες αφού υπάρχουν τα social media.

Αυτό το parking υπηρετούν ακούραστα και υπομονετικά οι σχολικοί τροχονόμοι, σ' αυτό το parking μπαινοβγαίνουμε ασταμάτητα για χρόνια ολόκληρα, μέχρι να λήξει η κάρτα παρκαρίσματος μας και να μας δείξουν οριστικά την πόρτα της εξόδου. Μ' αυτή την έννοια τα φωσφορίζοντα γιλέκα των σχολικών τροχονόμων δεν είναι μόνο μια απτή απόδειξη του πραγματικού χαρακτήρα του σχολείου αλλά και μια θλιβερή υπενθύμιση του δυσαναπλήρωτου χαμένου χρόνου.

Μήπως να κάνουμε κάτι γι' αυτόν;

Το φθινόπωρο του 2016 στους δρόμους της Μυτιλήνης, μετανάστες και μετανάστριες διαδηλώνουν ενάντια στις συνθήκες κράτησής τους.

Ο Ali εξηγεί πως έχουν τα πράγματα για αυτούς:
«Ήρθαμε εδώ για να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας. Πρώτα απ' όλα πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε φυλακή.
Δε βρισκόμαστε σε κάποια πόλη ή σε κάποια κατασκήνωση, είμαστε σε φυλακή.
Ερχόμαστε απ' το θάνατο και αισθανόμαστε ότι ο θάνατος βρίσκεται εδώ.
Έχουμε περάσει περισσότερο από 5 μήνες εδώ μέσα και δεν έχει υπάρξει κανένας λόγος από τα μέσα ενημέρωσης για εμάς.
Αυτό που απαιτούμε από την κυβέρνηση, και από τα Ήνωμένα Έθνη, και από όλες τις οργανώσεις, είναι να μας βοηθήσουν. Γιατί αν δε μας βοηθήσουν θα προσπαθήσουμε να φύγουμε.
Δεν είναι αυτό που θέλουμε, αλλά αν είναι η μόνη μας επιλογή αυτό θα κάνουμε.»

Τον χειμώνα του 2017, δίπλα στα αντίσκηνα και τις λάσπες του στρατοπέδου συγκέντρωσης της Μόριας, ο Iraj από το Ιράν, βρίσκει αφορμή να πει τα αυτονόητα:

«Είμαι κολλημένος σε αυτό το νησί εδώ και 12 μήνες. Είμαστε πολλοί εδώ στο κέντρο κράτησης της Μόριας. Κάποιοι είναι κολλημένοι εδώ για πάνω από 15 μήνες. Ακόμα περιμένουν για μια απάντηση από τις αρχές ασύλου [...] είμαστε πάνω από 6.500 άνθρωποι εδώ στο κέντρο κράτησης της Μόριας. Γέροι, εγκυμονούσες, παιδιά.
Η ευχή μου λοιπόν είναι για όλους να πάρουν ένα χαρτί ή κάτι, να φύγουν από αυτό το νησί που είναι σαν φυλακή. Να πάρουν το άσυλο, τίποτα παραπάνω.»

Τη χρονιά που διανύουμε τα λόγια είναι λιγότερα και το βλέμμα δεν είναι στραμμένο πλέον στην κάμερα:

«Οι άνθρωποι στην ευρώπη όλο μιλάνε για ανθρώπινα δικαιώματα. Ας έρθει κάποιος στη Μόρια να δει πως δουλεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα» λέει ο Zahid από το Πακιστάν.

Ανάμεσα σε αυτές τις αφηγήσεις κρύβονται χιλιάδες άλλες, που συνήθως διακόπτονται απ' την κυνική κάλυψη ελληνικών και ξένων μέσων.
Η εικόνα του κακομοίρη πρόσφυγα ή του τζιχαντιστή εισβολέα, η κάθε μία για διαφορετικούς λόγους, είναι πιο εύπεπτη.

Το ελληνικό κράτος και παρακράτος,
οι λιμενόμπατσοι, οι ντόπιοι μηχανισμοί
και οι αγανακτισμένοι κάτοικοι,
συγκλίνουν πλέον με βεβαιότητα σε μια πολιτική:
Την κλιμακούμενη εξόντωση
των ψυχικών και σωματικών αποθεμάτων
των μεταναστών/μεταναστριών
στα κολαστήρια της ελληνικής επικράτειας.
Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ανοιχτά ή κλειστά, νησιωτικά ή ηπειρωτικά.

Εμείς θα επιμένουμε να κρατάμε και να βλέπουμε και την δική μας σωτηρία, στη δύναμη που μας δίνουν οι δικές τους στιγμές ανυπακοής.
Οι στιγμές των συλλογικών αιτημάτων,
των εξεγέρσεων, των διαδηλώσεων
των μεταναστών και μεταναστριών.

ATHENS IS REALLY THE NEW BERLIN!

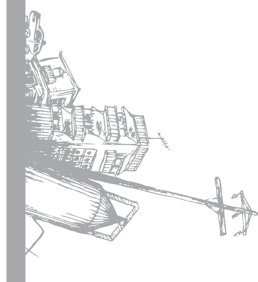
KERAMEIKOS IST SUPER COOL!

I LOVE ATHENS STREET ART...

JE PRÉFÈRE L'EXARCHEIA. C'EST PLUS VIVANT QUE KOUKAKI.

ΑΧ... ΔΕΝ ΧΩΡΑΕΙ ΑΛΛΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ Η ΕΛΛΑΔΑ...

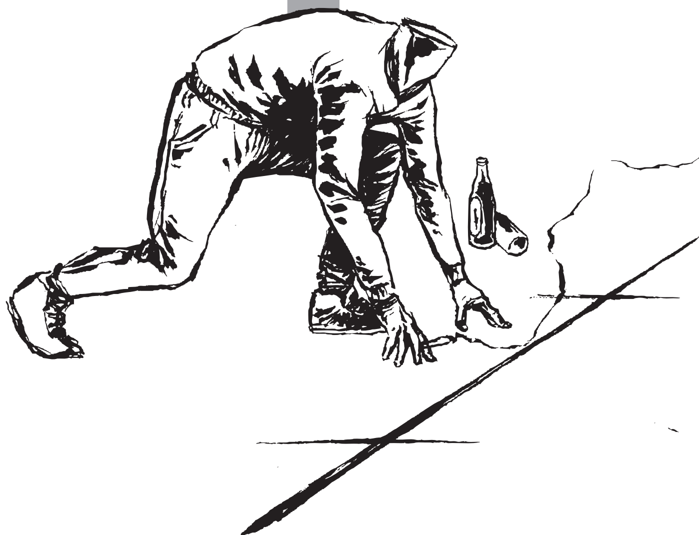
Είναι μακάβριο το έργο,
θάνατο μυρίζει
όπως μυρίζει
και το κέντρο
έχω πατρίδα το τσιμέντο
κι όπου το πολύχρωμο
το φόντο εγώ το βλέπω
σκέτο.
Εδώ που τ' άδικο
μοιάζει με ταλέντο
και το ανθρώπινο
δηλώνει φαλιμέντο
ο φόβος κατευθύνεται
προς το κρεσέντο
όσο το ψέμα γίνεται
θεσμός και ντοκουμέντο.
Και παίρνει μορφή η
βαρβαρότητα,
καλύπτεται μ' ονόματα
να γίνει οντότητα
δε λογαριάζει τάξη,
γένος κι ιδιότητα,
αρκεί να βρει
σε κάποια να χωρέσει
ανισότητα.
Να βρει σύνορα να 'χει
να σε διχάσει,
να βρει ένα κορμί
κάπου μέσα του
να φωλιάσει
να μυριστεί κάπου
του μίσους δηλητήριο
κι αφού το καταπιεί
πίσω στη γη να το
ξεράσει.

Είμαστε μισό - μισό
φωτιά με νερό,
μεσάνυχτα με
ξημερώματα,
φιλιά με καπνό.
Άνω κάτω στο
δωμάτιο μυαλό,
άνω κάτω τελεία
δεν εξηγώ το τι θα πω.
Κι έχω,
έχω ακόμα τόσο
δρόμο να διαβώ,
έχω τόσους εφιάλτες
να τους υπερασπιστώ
κι από ανάγκη
το 'χω κάνει πια σκοπό,
όσο χτυπάν αυτοί
τόσο να μετράω εγώ.

ή ρωας

Ώσπου
να χάσω το μέτρημα,
μετράω χτύπους,
μετράω κι αίμα.
Αυτό το άθροισμα
μου δίνει
πλεονέκτημα να μη
χρωστάω
την ζωή μου
σε κανέναν.

Έχουν περάσει 50 χρόνια από τον Οκτώβριο του 1968, τότε που το Μεξικό φιλοξένησε τους ολυμπιακούς αγώνες. Τότε που ο Τόμι Σμιθ και ο Τζον Κάρλος με κρεμασμένα τα μετάλια στο λαιμό, σήκωσαν τις γροθιές τους και χαμήλωσαν το βλέμμα για να διαμαρτυρηθούν για την ρατσιστική Αμερική. Τότε που όλος σχεδόν ο κόσμος πέρασε αυτό που κωδικά αναφέρουμε ως Μάη του '68, αν και ούτε μόνο ένας μήνας ήταν, ούτε μόνο μια χρονιά. Τότε που φάνηκε για λίγο σαν να είναι έτοιμα τα πάντα να εκραγούν.

Έχουν περάσει 50 χρόνια από όταν οι μεξικάνοι φοιτητές, μόνοι τους στην αρχή, αντέδρασαν στην καταστολή, στη βία του κράτους και του παρακράτους, στην υποτίμηση. Μετά από 100 μέρες απεργίας, μετά από άπειρες συλλήψεις, εξαφανίσεις, βασανιστήρια και βία, διοργανώθηκε μια πορεία στην Πλατεία των τριών Πολιτισμών, στη γειτονιά του Τλατελόλκο, στη πόλη του Μεξικό. Χιλιάδες φοιτητές και εργάτες φώναξαν "δεν θέλουμε ολυμπιακούς αγώνες, θέλουμε επανάσταση". Ο στρατός επιτέθηκε και δολοφόνησε. Οι νεκροί ήταν εκατοντάδες, και τα σώματα τους εξαφανίστηκαν από τους δρόμους, φορτώθηκαν σε αεροπλάνα, και πετάχτηκαν στον κόλπο του Μεξικό. Αλλά οι νεκροί δεν εξαφανίστηκαν από τη μνήμη.

Έχουν περάσει 50 χρόνια από το 1968 και τα πτώματα πια δεν τα εξαφανίζουν γιατί μπορεί και να μην χρειάζεται. Έχουν περάσει 50 χρόνια αισθητικοποίησης, αλλοτρίωσης, και ισοπέδωσης και η θέα του αίματος έχει γίνει αναίμακτη. Βλέπουμε τους νεκρούς στις ακτές του αιγαίου και την Παλαιστίνη. Βλέπουμε τους νεκρούς στην Γλαδστώνος και στην Μεσολογγίου. Αλλά έχουμε συνηθίσει.

Κάποτε οι φωτογραφίες των νεκρών ήταν υπενθύμιση ότι ο ταξικός πόλεμος έχει θύματα και πάντα είναι απ' τη δική μας πλευρά. Τώρα είναι απλά πληροφορίες που γράφονται στην συνειδηση, καταναλώνονται καφενειακά και σβήνουν. Αν θέλουμε να είμαστε ακόμα επικίνδυνοι ας αρχίσουμε να θυμόμαστε. Γιατί ακόμα κι αν έχει μείνει παραλία κάτω απο το πεζοδρόμιο, πάνω από αυτό και δίπλα στα βήματα μας, είναι τα βήματα αυτών που χάσαμε.

Οἱ νεκροὶ

Η ΛΟΥΡΔΕΣ ἔμενε στὴν περιοχὴ πίσω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Ἦταν μιὰ πολὺ σοβαρὴ κοπέλα, ἀπρόσιτη, προικισμένη μ' αὐτὴ τὴ σπάνια αὐτοπεποίθηση ὅτι ἡ ζωὴ πάντα θὰ σοῦ φερθεῖ ἄσχημα. Ἤμασταν συμμαθητὲς στὸ προπαρασκευαστικό. Μὲ βρῆκε μέσῳ ἄλλων, στὸ σπίτι ὅπου κρυβόμουν. Ἔλαβα ἕνα κωδικοποιημένο μήνυμα, νὰ τὴ συναντήσω στὴν τρίτη σειρὰ τοῦ « Σινὲ Παρί », στὴ δεύτερη παράσταση. Δὲν θυμᾶμαι τὴν ταινία. Οὔτε θυμᾶμαι καλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Λοῦρδες. Εἶχε σγουρὰ μαλλιά. Ἔμοιαζε ἀπὸ μιὰ ἄλλη γενιά, ἀπὸ ἄλλη ἐποχή, σὰν μιὰ καθημερινὴ γυναίκα τῆς δεκαετίας τοῦ '50. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα βγῆκε στὸ ἀντάρτικο καὶ τὴν ἐξαφάνισαν. Στὸ σινεμὰ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε στὸ αὐτί :

« Ἔχω φωτογραφίες τῶν νεκρῶν ».

« Ἔχω

τὸ νὰ ξέρεις.
ἐπικίνδυνο

Ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ νὰ ξέρεις. Οἱ νεκροὶ ἦταν οἱ δολοφονημένοι στὸ Τλατελόλκο, τὰ ἐξαφανισμένα πτώματα. Κανονίσαμε ἑπόμενη συνάντηση, ἐγὼ ἀνέλαβα νὰ ἔρθω σ' ἐπαφὴ μὲ μιὰ ὁμάδα ξένων δημοσιογράφων. Ἐκείνη ἔφυγε ἀπὸ τὸ σινεμὰ πρὶν ἀπὸ ἐμένα. Δὲν τὴ ρώτησα ποῦ εἶχε βρεῖ τὶς φωτογραφίες, ὑπέθεσα ὅτι θὰ εἶχε μπεῖ μὲ φωτογραφικὴ μηχανὴ μέσα στὸ στρατιωτικὸ ἀεροδρόμιο πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Οἱ φῆμες ἔλεγαν ὅτι ἕνα στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο ἔφυγε τὴ νύχτα τῆς 2ας Ὀκτωβρίου γιὰ νὰ πετάξει τὰ πτώματα στὸν Κόλπο τοῦ Μεξικοῦ. Ὄχι μόνο τοὺς εἶχαν δολοφονήσει ἀλλὰ ἐπιπλέον ἐξαφάνισαν τὰ πτώματα.

Δύο μέρες ἀργότερα περίμενα τὴ Λοῦρδες στὸ Μνημεῖο γιὰ τὴ Μητέρα. Κάτω ἀπὸ ἕναν γαμημένο ἥλιο, τόσο ἐλάχιστα ἀριστοτελικό, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἀλεχάντρο Σεντέχας, ἕνας ἄλλος ποιητής μας. Ἡ Λοῦρδες ποτὲ δὲν ἦρθε στὸ ραντεβού. Τὴν εἶχαν συλλάβει.

'68
Paco Ignacio Taibo II

φωτογραφίες τῶν νεκρῶν».

Ένας
άνθρωπος
δεν είναι
ποτέ
χαμένος
όταν έχει μια
ιστορία
να διηγηθεί
και κάποιον
να την
ακούσει,
ακόμη κι αν
την διηγείται
στον εαυτό του,
που προσπαθεί
να τον
ξαναβρεί.

ΑΨΙΝΘΟΣ & ANTIFA LIVE

Λάμα στα στήθια της Μητρόπολης

παρουσίαση δίσκου

+ΑΥΛΟΣ

+ΑΣΥΜΦΟΡΟΣ ΟΡΟΣ

30 ΝΟΕΜΒΡΗ

ΝΟΜΙΚΗ

